

## ВІХИ БІОГРАФІЇ

У четвертому номері журналу «Советское здравоохранение» за 1960 рік у статті «Організація медичної допомоги учасникам штурму Зимового палацу», читаємо:

«Завдяки плідотворній діяльності більшовицьких полкових комітетів, у складі яких були і медики, а також комісарія частин революційні загони полків Петроградського гарнізону у той час, коли вони вийшли на штурм Зимового палацу, мали все необхідне для надання медичної допомоги пораненим. Активну участь у наданні допомоги пораненим революційним солдатам у період Жовтневого революційного повстання брали фельдшери С. І. Богданович, Г. О. Кострюков, І. М. Грабченко...»

Іван Митрофанович Грабченко!

Колишній фельдшер Іван Митрофанович Грабченко — нині професор, завідувач кафедри факультетської хірургії нашого інституту!

І ось він сидить у своєму кабінеті в Пироговській лікарні, щойно повернувшись з огляду хворих.

— Ну, так про що Ви хотіли б від мене довідатися? — питає, і згодом:

— Хіба що розповім про перші хвилини Жовтневої революції, яку я переживав всю і в гарячих подіях якої брав скромну участь — звичайно як медик.

У Петроград мене закинула військова служба. Був призваний у 1914 році і призначений санітаром до військового лазарету. А революцію зустрів уже ротним фельдшером у колишньому Миколаївському (нині Окружному військовому імені З. П. Соловйова) госпіталі — закінчив школу фельдшерів. Взагалі бажання вчитися було величезне. Екстерном закінчив Другу Петроградську гімназію, одержав атестат і вступив на фізико-математичний факультет університету, але переїздив у медичну академію — переміг потяг до хі-

рургії. Та це вже було пізніше, а у 1917...

У 1917 році став рядовим революції. Пам'ятаю, як тільки захопили Товрійський палац, стояв на варті і навіть супроводив князя Львова до арештантської кімнати.

Пам'ятаю 24 жовтня. Повернувся з госпіталю годині об 11-й вечора, не встиг роздягнутися, а у двері стукують. Увійшли два матроси. Запрошують до Смольного. Для чого — не кажуть: робота, моваля, знайдеться. На вулиці чекали ще троє.

У Смольному нам дали автомобіль, носилки, санітарні сумки. У місті лунали

постріли. Поїхали на них. Перевазували червоногвардійців, відвозили до госпіталю. Те ж було і в наступні дні — зранку до ночі, і навпаки.

А згодом наша імпровізована санітарна «літучка» ввійшла до Другого партизанського санітарного загону. Двічі бачив Володимира Ілліча, Один раз здалеку, а одного разу — зовсім близько.

У 1919 році був посланий академією у 1-шу Петроградську стрілкову бригаду, а в січні 1920 року відраджений у бригаду Особливого призначення.

В серпні 1920 року декрет Радянського уряду повернув студентів до навчальних закладів.

Закінчив Військово-медич-

ну академію у 1920 році. До 1926 року був військовим хірургом, аж поки за станом здоров'я не одержав безстрокової відпустки.

Здавалося, що вже ніколи не зустрінуся з війною, але зустріся з нею в обложеному Ленінграді. Завідував хірургічним відділенням лікарні імені Куйбишева...

Іван Митрофанович промовчав, що його нагороджено медаллю «За оборону Ленінграда» — у червні 1943 року.

Хочеться знати про кожну віху його життя, але час у професора обмежений. Хворі чекають умілих рук Івана Митрофановича, тих самих рук, що перевазували перші рани перших солдатів революції.

Г. БОЙКО.

## ДВАДЦАТЬ РОКІВ ТОМУ І СЬОГОДНІ...



**РУДЮК Максим Павлович** — старшина, помічник командира взводу, командир гарматної обслуги. 1941 рік. Нині доцент М. П. Рудюк — декан лікувального факультету нашого інституту.



**КРЕСТИНО Файна Миколаївна** — старшина медслужби. 11-та гвардійська армія Північно-Західного фронту. Нині Ф. М. Крестина — співробітниця кафедри судової медицини.



**КРАТ Андрій Іларіонович** — начальник топографічної команди мінометного полку. 1945 рік. 4-а Український фронт. Зараз А. І. Крат — доцент кафедри судової медицини.

